अथ षष्ठीमाह। "आकूतिं देवीं मनसः पुरोदधे। यज्ञस्य माता सुहवा मे अस्तु। यदिच्छामि मनसा सकामः। विदेयमेनद्धृदये निविष्टम्" [२] इति। अहमाकूतिं सङ्कल्पाभिमानिनीं देवीं कार्य्येषु कुर्व्वाणस्य मनसः पुरोदधे सङ्कल्पपूर्व्वमेव सर्व्वं कार्य्यं मदीयेन मनसा क्रियत इत्यर्थः। सेयमाकूतिः यज्ञस्य मातृस्थानीया सती मे मम सुहवा सुखेन आह्वातुं शक्यास्तु, सकामः कामसहितोऽहं मदीयेन मनसा यत् कार्य्यं कर्त्तुमिच्छामि मदीये हृदये निविष्टमेनत् तत्कार्य्यं विदेयं लभेयम्। अस्य मन्त्रत्रयस्य कर्म्मणामादौ सङ्कल्पे विनियोगं बौधायन आह, आकूत्या वेदनं करोति। आकूत्यै त्वा कामाय त्वा समृधे त्वेति॥

अथ सप्तमीमाह। "सेदग्निरग्नीꣳ रत्येत्यन्यान्। यत्र वाजी तनयो वीडुपाणिः। सहस्रपाथा अक्षरा समेति" इति। यत्र यस्मिन्नग्नौ यजमानेनोपचरिते सति तनयः पुत्रः वाजी अन्नवान् वीडुपाणिर्यागदानादिषु दृढहस्तः सहस्रपाथाः सहस्रसङ्ख्याकेनान्नेन युक्तः सन् अक्षरा अक्षरेणापि अविनाशेन जीवनेन समेति सङ्गच्छते। सेदग्निः स एव उपचरितोऽग्निः अन्यानितरयजमानसम्बन्धीनग्नीन् अत्येति अतिक्रामति। साऽयं मन्त्रः प्रायणीयेष्टौ स्विष्टकृतः पुरोऽनुवाक्या॥

अथाष्टमीमाह। "आशानां त्वाशापालेभ्यः। चतुर्भ्यो अमृतेभ्यः। इदं भूतस्याध्यक्षेभ्यः। विधेम हविषा वयम्" इति। हे पशो त्वाम् आशानां दिशां मध्ये आशापालेभ्यः विशि-